

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος, σκέτος.

- Φ.—Καὶ τέλος πάντων ἔγινε τὸ νέον ὑπουργεῖον;
Π.—Ποιὸ ὑπουργεῖον;
Φ.— Ἄνθρωπε τῶν μαύρων ὑπογείων,
δὲν ἐννοεῖς πῶς τρέχομεν καιροὺς κρισιμωτάτους
καὶ νέα σχηματίζεται Κυβέρνησις τοῦ κράτους;
Δὲν ἐννοεῖς πῶς ἔρχεται λοιπὸν ὁ Δεληγιάννης;
ποῦ ἀρμενίζεις, ἄχρηστε; ποῦ βρίσκεσαι; τί κάνεις;
Π.—Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ... τοῦ λόγου σου;
Φ.— Ἐπίσης.
Δὲν βλέπεις πῶς ὑφίσταται νέα καὶ πάλιν κρίσις;
Δὲν ἐννοεῖς πῶς πόλεμος ὑπάρχει ἐπὶ θύρας;
δὲν ἐννοεῖς πῶς ὄρφανὰ θὰ ἔχωμεν καὶ χήρας;
Δὲν ἐννοεῖς, βρὲ μασκαρᾶ καὶ δὲν καταλαμβάνεις
πῶς ἤλλαξαν τὰ πράγματα;... ποῦ βρίσκεσαι; τί κάνεις;
Π.—Πολὺ καλά, εὐχαριστῶ... τοῦ λόγου σου;
Φ.— Ἐπίσης.
Π.—Μὰ δὲν μοῦ δίνεις, ἀδελφέ, ὀλίγας ἐξηγήσεις;
Φ.—Μετὰ τὰς ἐκλογὰς λοιπὸν τοῦ κράτους ὀλοκλήρου,
εὐρέθη μετὰ κόμματος ἐξαίφνης πανισχύρου
ὁ κύριος Θεόδωρος καὶ τότε πρῶτον ὁ θρόνος
μετὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ φοβεροῦ ἀγῶνος
παρήγγειλε ἵστον ἀρχηγὸν καὶ φίλον Δεληγιάννη
κυβέρνησιν πανίσχυρον αἰθήμερον νὰ κάνη.
Ἄλλ' ἄλλαι μὲν βουλαὶ Θεοῦ καὶ ἄλλαι τῶν ἀνθρώπων,
διότι μὲ καθάρσια καὶ μὲ μεγάλον κόπον
μόλις προχθὲς εἰμπόρεσε κυβέρνησις νὰ γίνῃ,
καὶ ἐν τούτοις ἡ παγκόσμιος κλονίζεται εἰρήνη.
Π.—Καὶ τί θὰ κίμουν σὺ φρονεῖς οἱ νέοι Κυβερνήται;
Φ.—Τὸ πρόγραμμα σωτήριον παντοῦ διαθρυλλεῖται.
Πρῶτον κατάργησις δασμῶν, κατάργησις καὶ φόρων,
κατόπιν καλλιτέρευσις τοῦ βίου τῶν ἀπόρων,
κατόπιν κατανάλωσις τῆς πρώτης ἐσοδείας,
κατόπιν δὲ κατάργησις κληρούχων καὶ ἐφεδρείας.
Ἄν θέλῃς δὲ καλλίτερα τὸ πρᾶγμα νὰ νοήσῃς,
ἄκουσε, φίλε Περικλῆ, ὀλίγας ἐξηγήσεις.
Πηγαίνεις σ' ἓνα ῥεστορὰν ἢ καὶ ξενοδοχεῖον
καὶ λέγεις ὅτι ἔγινε τὸ νέον ὑπουργεῖον.
Μετὰ τὸ λέγειν σου αὐτὸ καθίζεις, τὴν τηλόνηις
καὶ φεύγεις μὲ ἀφέλειαν χωρὶς νὰ τοὺς πληρώνης.
Τρέχουν ἐκεῖνοι μέδρμη καὶ σὲ κρατοῦν ἵστον δρόμον..
ἔσὺ τοὺς λέγεις «Κύριοι, κατὰ τὸν νέον νόμον
οἱ φόροι καταργήθησαν καὶ ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ
τρῶγει κανένας χάρισμα εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.»

Κατόπιν διευθύνεσαι σ' ἓνα γνωστὸ τσαγκάρη,
καὶ λέγεις μέτρο παρευθὺς ἵστον πόδι σου νὰ πάρῃ
ἐκεῖνος τὰ παπούτσια σου ἀμέσως ἐτοιμάζει,
ἀλλ' ὅμως δὲν πληρόνεται καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ.
Τότε τοῦ λέγεις «Κύριε, γιὰ τράβα παραπέρα,
νὰ μὴ σοῦ παρ' ὁ διάολος καὶ μάννα καὶ πατέρα,
γιὰτὶ ἀφότου ἔπεσε τὸ ἄλλο ὑπουργεῖον,
ἐν γένει καταργήθησαν τὰ τῶν δασμολογίων».
Καὶ ἔτσι ἀφῆτοι, Περικλῆ, μᾶς ἦλθ' ὁ Δεληγιάννης,
χάρισμα τ' ἀναγκαῖα σου σχεδὸν ἀπολαμβάνεις.

- Π.—Λοιπὸν αὐτός, βρὲ Φασουλῆ, θὰ σῶσῃ τὴν πατρίδα.
Φ.—Τοιαύτην πρέπει σήμερον νὰ ἔχωμεν ἐλπίδα.
Π.—Μὰ λέγουν πῶς ἐπικρατεῖ φορικτὴ ἀχρηματία.
Φ.—Ὡς πρὸς αὐτό, ἀγαπητέ, εἶν' ἄλλη ἡ αἰτία.
Ὁ πόλεμος ἀφήρπασε ἀπὸ ἐδῶ τὸ χρῆμα,
καὶ τὸ χρυσάφι, κύριε, ὑψώθη παραχρῆμα,
Ἐπίσης τὸ συνάλλαγμα ὑψώθη οὐκ ὀλίγον,
καὶ ὁ πόλεμος κηρύσσεται, νομίζω, κατεπείγων.
Καὶ ἂν ἔχῃς λίραις, κρύψε τῆς..
Π.— Τί μούπες νάχω;
Φ.— Λίρας.
Π.—Πῶς διάολο τὴν ἔπαθε καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπαλύρας!
Φ.—Βρὲ ἄκουσέ με, Περικλῆ, τῆς λίραις μὴ χαλάσης,
γιὰτὶ πολὺ θὰ ὑψωθοῦν σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Π.—Ἄς ἦναι τώρα... ἔρχεσαι νὰ φάμε μία κότα;
Φ.—Μιὰ κότα; ποῦ τὴν πέτυχε; γιὰ πές μου..
Π.— Μὴ ἐρώτα.
Φ.—Μὰ ποῦ τὴν ἦρες, Περικλῆ, αὐτὴ τὴν κλώσσα;
Π.— Νάτα!
ἐγὼ μὲ κόταις τακτικὰ περνῶ ζωὴ καὶ νεῖατα.
Φ.—Μὰ πῶς τῆς ἐξοικομεῖς;
Π.— Ἐέρω καὶ ἐγὼ; νά! ἔτσι..
νομίζω ἀπ' τὸ πλαινὸ πῶς πέφτουνε κοτέτα
καὶ τότε τότε, Φασουλῆ, καὶ ἀπὸ μία σφάζω
καὶ ἔτσι μονάχος, φίλε μου, καταδιασκεδάζω.
Φ.—Καὶ τώρα ποῦ ὑφίσταται τόσο μεγάλη κρίσις,
ἓνα φτεροὸ ἐχάθη καὶ ἐμένα νὰ μ' ἀφήσῃς;
Π.—Σοῦ φύλαξα ἓνα φτεροὸ, πάρε καὶ ἄλλο στήθος,
λάβε καὶ αὐταῖς τῆς χαστουκιάς ποῦ δέχεσαι συνή-
[θως.

Ἰστον Κωστῆ τὸν Κουμουνδοῦρο,
πάντοτε ἀγνὸ καὶ ντούρο.

Καλῶς μᾶς ἦλθες, Κώστα μας, μὲ τοῦ λαοῦ τὸ ἄδμα
καὶ ἵστον Καστέλλα κάνε μας καὶ σὺ κανένα γεῦμα.

Διάψευσις γιὰ ἓνα λάθος,
χωρὶς θυμὸ καὶ δίχως πάθος.

Ἐγράψαμεν, νομίζω, ἵστον περασμένο φύλλο
τοὺς δασμολογίας ὡς βουλευτὰς Ἰθάκης
καὶ ὀλίγου δεῖν νὰ φάμε γιὰ αὐτὸ τὸ λάθος ξύλο..
ἀλλ' ὅμως τέτοια λάθη θὰ γίνονται συχνάκις.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵστον τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενεὲ τῶν Ἐξοφρονούντων — νύκτα ἵμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἀλλοὺς τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.